

(Balaguer, 1965, σελ. 90)

Αυτό όμως, υποστηρίζει η Georgina Stewart, έχει μια συγκεκριμένη φιλοσοφική γοητεία. Άλλωστε, μιλάμε για μια σφαίρα που θεωρείται αρκετά αχανής για να χωρά όλα τα υπάρχοντα μαθηματικά καθώς επίσης και όλα όσα θα πρέπει να ολοκληρωθούν ακόμα.

Υπάρχουν όμως ακόμα σημεία που χρίζουν σύνδεσης, όπως το πρόβλημα της εφαρμοστικότητας που ο Balaguer πιστεύει ότι δεν ένα θέμα που απασχολεί μόνο τους φιξιοναλιστές, και το θέμα του ξυραφιού του Ockham²⁴ που θεωρούν μερικοί ότι ευνοεί τον αντί-πλατωνισμό έναντι του πλατωνισμού. Ο Balaguer επιδίδεται στα θέματα αυτά αλλά όχι μέχρι του σημείου να εκτιμήσει τις αντιρρήσεις για τον αντί-πλατωνισμό. Απορρίπτει τις περισσότερες αντί-πλατωνικές θέσεις με ένα επιχειρήμα που προέρχεται από τον Gottlob Frege. Ισχυρίζεται ότι μόνο ο Πλατωνισμός μπορεί να αντιπροσωπεύει τη Μαθηματική Αλήθεια, και μόνον η Μαθηματική Αλήθεια μπορεί να ληφθεί υπόψη στην αναγκαιότητα των μαθηματικών θεωριών στην εμπειρική επιστήμη, άρα ο Πλατωνισμός πρέπει να είναι σωστός.

Το επιχειρήμα του για να ευνοήσει τον φιξιοναλισμό είναι ότι παρέχει μια ευθεία, τυπική ονομαστικής αξίας (face-value) ερμηνεία της μαθηματικής θεωρίας, ενώ οι υπόλοιποι, όπως ο κονβενσιοναλισμός (conventionalism), ή ο φορμαλισμός, απαιτούν μια μη-τυπική, αντί-διαισθητική ερμηνεία για το ποιες δυνατότητες έχουν τα μαθηματικά. Και εφόσον όλες οι διαφορετικές εκδοχές του αντί-ρεαλισμού υπόκεινται στο πρόβλημα της αναγκαιότητας ή της εφαρμοσιμότητας και είναι μόνο αισθητικοί και ρεαλιστικοί (pragmatic) λόγοι που μας κάνουν να επιλέξουμε μεταξύ ανταγωνιστικών αλλά συνεπών μαθηματικών θεωριών, ο φιξιοναλισμός θα κάνει τη δουλειά το ίδιο καλά με τους άλλους. **Μήπως ο φιξιοναλισμός αγνοεί την Μαθηματική πράξη, με την άρνηση της αλήθειας των μαθηματικών θεωριών; Ο Balaguer (1965) δεν το πιστεύει αυτό, υποδεικνύοντας ότι:** «Δεν υπάρχει τίποτα στη Μαθηματική πράξη που να υπαγορεύει πώς πρέπει να ερμηνευθεί η λέξη “Αλήθεια”, όπως χρησιμοποιείται από τους μαθηματικούς.» (σελ. 100)

Πριν από την εξέταση της αναγκαιότητας, υποδεικνύει ότι οι ρεαλιστικές εκδοχές των αντί-πλατωνισμών είναι ασύμφορες, λαμβάνοντας ως παράδειγμα την εμπειρική άποψη του

---

²⁴Τουλιέλμος του Όκαμ (1285-1349) είναι Άγγλος φιλόσοφος που διατύπωσε μια αρχή της οικονομίας της νόησης (law of parsimony), γνωστή ως «ξυράφι του Όκαμ» (Ockham's razor) σύμφωνα με την οποία μία θεωρία θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από απλότητα, και οι απλούστερες εξηγήσεις θα πρέπει να προτιμούνται από τις πολυπλοκότερες. Με άλλα λόγια όταν πολλαπλές ανταγωνιστικές θεωρίες είναι το ίδιο σημαντικές, η αρχή συνιστά την επιλογή της θεωρίας που εισάγει τις λιγότερες παραδοχές και ορίζει τις λιγότερες οντότητες. Το ξυράφι του Όκαμ στα Λατινικά είναι η φράση: “Entia non sunt multiplicata praeter necessitatem” (“Τα όντα δεν πρέπει να πολλαπλασιάζονται πέραν του αναγκαίου”).